

04 — METANOJA UZ DVA STAJANJA

Prvo zaustavljanje

„Sramotno je otimati ljude iz bolesničke postelje, da znate“, Kralj je zagrmio u pokušaju da zaliči na neustrašivog vođu čim mu je crno tkanje skliznulo sa kapaka i usana.

Ipak, kada je spoznao da se nalazi u zadnjem delu vozila u pokretu – ponajviše nalik kombijima u kojima je ranije slao podanike da krpe puteve – a okružen jedanaesticom neobično uniformisanih krupajlija zakrvavljenog pogleda, stisnuto mu je grlo za uzvikom rasteglo i dobro poznati cik žrtve.

„Ne bojte se, dragi Kralju“, iz kabine spreda je, čak se ne osvrnuvši, doviknuo vozač – inače, dvanaesti i najmlađi član malobrojne posade otmičara. „Tu smo da produžimo vaš život, a i vek našeg kraljevstva.“

„Ma, kako može kraljevstvo bez kralja živeti, pa još u ratnim okolnostima, svakodnevno izloženo napadima Belogljivih?“, oteti je

prokrkljao, za upitnikom se nakašljao, sve drapajući grudi, što je poslednjih meseci činio svaki put kada bi se udah pokraj srca zario poput oštrice noža.

„Može, verujte“, najkrupniji iz ekipe, onaj sa ordenom viška na grudima (i to u obliku ozloglašenog lista u kljunu bez vlasnika) je uzviknuo ustavši sa sedišta, no stao da šapuće kada se našao licem u lice sa Kraljem. „Našoj zemlji više nije potreban ratni strateg, već drugačiji vođa. Ta, i sami ste ranjeni kada ste na Belogljive pre skoro godinu dana pošli sa vojskom prežderanih mišića naoružanih čelikom. Zar vam nije postalo jasno da borba protiv neprijatelja ovakve vrste zahteva drugačiji pristup kada je naredni, drugi po redu obećavajući pokušaj otpora čudovištima, pa još uz sve gama-puške, propao, a naše tlo ostalo ozračeno i neplodno?“

„A šta je trebalo da uradim?“, pokunjeni vođa se i dalje nadvikivao sa šištećim iz unutrašnjosti.

„Svakako nije trebalo da pokušate da otrujete parazite, kao što su vam dvorski savetnici predložili nakon prethodne dve propale faze odbrane“, odlikovani je nastavio, razočarano odmahujući

glavom. „Akcija ‘Čišćenje stanica’, verujem da je danas i vama jasno, umalo je ukrala dah naše zemlje, a i vaš, da se ne lažemo. Legija unajmljenih trovača zagadila je vazduh, vodu, te vam i ranu pod grudima iznova raskrvarila, oborila vas u postelju i načinila nemoćnim za suprotstavljanje novim napadima. Nebrojeno je neprijateljima nastanjenih stanica propušteno pri ‘čišćenju’, a naše snage odbrane oslabljene su hemikalijama, zracima i čelikom...”

„I šta sad?“, stari vladar je najzad popustio, pa zakukao. „Kako da se ne bojim?“

„Dragi Kralju“, sagovornik prozvan Arhitektom (po natpisu na pločici ispod ordena) prihvatio mu je šaku u svoju, „mi imamo lek. Spasićemo vas obilaskom propuštenih i promašenih stanica.“

Kombi se zaustavio, a jedan od prozora otkrio pogled na ucveľjenu ruševinu stambene zgrade pod opsadom neprijatelja, te Kralju za tren nagovestio ko bi njegovi otmičari zapravo mogli biti.

„Napasti se kote u podrumu, ali kada im saspemo ovo ulje u baru ispred ruševine, i kada se dobrano napiju, pa se slude, neće im biti do zagrljaja i razmnožavanja, već pre do ujedanja, te će se pojesti međusobno, ako ne prožderu i sebe same“, Arhitektine reči, a za

njima i glasan zvuk ispuštanja tečnosti iz golemog metalnog rezervoara na koji se naslonio, Kralju su potvrdile sumnju i podsetile ga na one protiv kojih se borio pre toliko godina, kada je zaseo na presto.

„Vi ste... Red Zelenog Orla?“, promućao je.

„Obeleženi lažima, zakonskim odredbama i silom čelika izgnani, ali molitvom vernika i mučenika iznova prizvani“, nasmešio se krupajlija i dao znak vozaču da pokrene vozilo. „Tu smo da pomognemo.“

„Ali, ne postoje naučni dokazi da ta vaša tečnost ubija Belogljive“, Kralj se usprotivio istim argumentom kao i godinama unazad.

„Postoje, ali ih vladari uspešno prikrivaju, znate dobro zašto“, Arhitekta se i dalje smeškao. „Uostalom, videćete i sami kada izlećimo ovo tlo. No, nema potrebe da se opterećujete time trenutno. Nasmešite se, dragi Kralju, jer se upravo krećemo ka novoj stanici... ‘vašoj’ stanici koju ste propustili na putu do krune, baveći se mačevima umesto lopatom.“

„Mojoj stanici?“, ovaj je zakeftao zbunjen, zakašljao se potom.

Kombi je zabrundao silovito, umalo nadjačao krkljanje bolesnika, a napušteno izranavljeno područje kao da je na tren zakukalo glasom neprijatelja...

Drugo zaustavljanje

„Na putu do planine naići ćete na skromno imanje“, Arhitekta je objašnjavao Kralju, virkajući kroz prozorče kombija i upirući u daljinu. Napaćeni vladar je cvokotao u pustari, pokraj zaustavljenog vozila, bez odeće i obuće, masirao grudi kao da će se na taj način utopli, a sagovornik kao da mu se podsmevao. „Tamo će vas, dragi moj, dočekati usamljena domaćica, koja će vam u narednih stotinu i pedeset dana objasniti kako da zasadite vlastitu baštu i hranite se isključivo iz nje, da nevina grla ne bi krvarila. Potom će vas poučiti o ljubavi, poštovanju i osmehu. Tek tako obučeni, moći ćete iznova da uzdignete svoje kraljevstvo, nakon što mi dovršimo čišćenje. A vaš život će tada dobiti smisao i postaće vredan borbe i življenja.“

„Ali, kako da budem siguran da ćemo uspeti?“, i dalje neuveren, Kralj se snebivao.

„Verujte, dragi Kralju“, predvodnik reda je kvrcnuo dlanom o metal, što je vozaču dalo znak da zagreje motor. „Verujte u sebe, u svoj narod i u naše delo. Danas sneg zatrpava ulice. Jedino se naše ulje neće smrznuti, i neprijatelj će biti primoran da ga pije, što će ga

povesti u smrt. Za stotinu i pedeset dana vašeg preobražaja, kada i Belogljivi budu istrebljeni, počće kiše, a grom će najaviti dolazak novog, drugačijeg vladara. Taj vladar neće biti ratnik, već stvaralac... Arhitekta. Ko zna, možda i našoj grupi dozvoli rad u okviru zakona... I, naravno, ne zaboravite da se smeжете. Vazduh je tako najukusniji. Pozdravljam vas, Kralju!“

I dok je kombi odmicao, iz kabine se začuo ludački kikot, na šta vladar revoltirano zacokta. Bilo mu je teško da poveruje u sagovornikovu priču, no pred zamandaljenim kapijama kraljevstva, go i bos na hladnoći, mogao je jedino da se okrene, te otisne put planine i usamljenog imanja, da potraži bar mesto da prenoći i ugrije se.

Dok je šipčio kroz sneg, osetio je da mu se krv skuplja u nosu i da će šiknuti svakog trenu. Stopala su mu takođe ostavljala rumen trag na tlu, a koža kao da mu se otvarala pred smrzotinama. Ipak, učinilo mu se da mu pluća više ne odjekuju bolno, čak i da mu kašalj postaje tiši.

Nesposoban da odreaguje drugačije – nasmejao se.

Planina mu je uzvratila borbenim krikom orla...